

Celek jako událost

Události musíme dělit na pravé a nepravé; každá pravá událost je vnitřně integrovaným celkem. Jako celek ovšem není dána, nýbrž musí se celkem po celou dobu svého dění aktivně stávat a udržovat. (To zároveň znamená, že se ve svém průběhu může také přestat celkem stávat nebo se přímo rozpadnout, tj. svou integritu ztratit.) Integrita událostního celku spočívá m.j. v tom, že všechny jeho fáze jsou v jeho dění nějak přítomny, ať už jako právě přítomné, již minulé nebo ještě nenastalé; událost tedy není pouhým „sledem“, postupnou sérií či střídou právě aktuálních jsoucností, které jsou jen zařazeny za sebou. V každé okamžité aktuální fázi (jsoucnosti) jsou tedy nějak „přítomny“ (= při tom) jednak fáze již proběhlé, ale také – ovšem jinak! – fáze, ke kterým má teprve dojít. Můžeme tedy mluvit o tom, že každá pravá událost má v každé své fázi jednak svou bylost, ale také svou budoust, které se ustavičně proměňují, přičemž budoust postupně přechází přes právě aktuální fázi do bylosti. Jinak řečeno: budoust události se každou právě aktuální přítomností (aktuálně přítomnou fází) resp. jejím prostřednictvím stává její bylostí. Přechod příslušné fáze z budousti do aktuální přítomnosti je vlastně jejím zvnějšněním; každé zvnějšnění si používá ke svému uskutečnění něčeho z dřívějšího zvnějšnění (ze zvnějšnění dřívějších fází), pokud ovšem má něco takového k dispozici (nejnižší resp. nejjednodušší události takovou možnost ovšem nemají, neboť nemají a nemohou mít charakter relativních superudálostí, schopných ve svém průběhu do sebe integrovat nižší události a tak využít i jejich zvnějšnění). Samo zvnějšnění ovšem nemůžeme chápat jako něco sice nastalého, ale eo ipso nějak trvalého, tj. trvajících bez jakékoli další asistence „zvenčí“. Právě naopak každé takové zvnějšnění je nutně zároveň jednak reakcí na jiné události, jednak obranou a zachováním vlastní celkovosti (a tedy sebe-vymezením, sebeohraňčením proti jiným událostem, vůbec proti „okolí“). Subudálost má svou vnějšnost založenu na vymezení proti jiným událostem (zejména své úrovně); a pokud její „trvání“ (její „bytí“) je náležitě dlouhé, je pro relativní superudálost dobře použitelná jako materiál, jako stavební kámen nebo cihla jejího vlastního „vnějšku“.

(Písek, 110704-1.)